
versek

TÓTH TIBOR

ANATÓMIA

szenet nyeltem
az a lelke

pukkadt léggömb
a tüdőm

mankóvég a
cipőtalpam

meddő fa az
agyvelőm

nem is ez a
lényeg bennem

hanem hogy nincs
szeretőm

IDŐTÖLTÉS

a papír
fehér síkjában
megvárom magam
tisztá betűkkel
életet keresni

ADAGIO

Házak hosszú láncsorába odvasodott az este.
Fák strázsálnak a nyugalmon, hátuk barázdált,
görcsüket, törzsüket a varjú éjszaka leste,
és hűvösébe bújtak a csillagok.
Hátrakulcsolom a kezem.
Minden lépés nagy titok,
s a lány feketeséget tudómba engedem.
Olyan hatalmas az ég, mégis kitölti az utca,
hol öreg házak láncsorába bújva
ködöket fon körém a sötét.

VASARNAP DÉLBEN

Vasárnap délben csendélet az utca.
Szürkecsikos zöld terítőn kövér sajtok a házak.
Föhlálló szőrök a fák,
furcsa kis tű az útjelző tábla,
katicabogár Árpási néni a kúton,
fekete pálcikák,
régiek,
a miséről jönnek.

A CIGÁNYLÁNY A KÚTON

Koszos testét mosogatta,
rongy ruháit igazgatta,
rongy ruháit s szar életét
énekével foltozgatta.

LILI NÉNI

Lili néni panaszkodik,
hogy nagyon sok dolga van,
s hogy nem ér rá pletykázni se,
mert nagyon sok dolga van,
mert nagyon sok dolga van,

mert nagyon sok ám a dolga,
mert . . .

Lili néni utcarészlet,
Lili néni földdarab,
Lili néni és a Házak
fejkendőket váltanak.